

KIS HÁZ

A REGGELI. (lásd 126. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

HATODIK FEJEZET.

Caesar története.

VAD indusok közül megint haza kell térnünk ami kis barátainkhoz. Hónapok multak, s a két testvér sok boldog órát töltött a szomszéd öreg urnál, ki mindig új meg új történeteket tudott elmesélni. Elmondta egyszer azt is, hogy ő hajdon vagyos ember volt, de különböző szerencsétlenségek miatt tönkrementre jutott, el kellett hagynia szülőföldét is; mert nincs senkije a világon, a hű Caesar kutyán kívül, ki még pénzt is keresett sokszor gazdájának. Volt ugyanis a városban egy műlovarda, (circus) melyben mindenféle komédiák folytak; ennek az igazgatója híret vette a tudós kutyának és fölszólította az öreg urat, hogy kétszer-háromszor hentenként mutassa nyilvánosan a circusbán. Szép összeg pénzt fizetett érte s az öreg ur csakhamar reá állott; a közönség bámulta a tudós kutyát és ez az öreg urnak még jobban esett, mint a pénz, melyet kapott.

Egy délután, midőn Berta és Berti ismét fönn voltak az öreg urnál és Caesar éppen befejezte mutatványait, Berti meg nem állhatá,

hogy ne kérdezze, hol és miként jutott hozzá e bámulatos állat?

Az öreg kissé elkomolyodott és egy köny is lopózott szemébe, midőn visszaemlékezett a régi időkre. De aztán erőt vett magán és így szólt:

„Szomorú emlékeket idéz föl bennem, ha elmondom nektek, kis barátaim.

Egy reggel, — mikor még boldog ember voltam! — falusi kastélyom ajtajában álltam Cilikével, kis unokaleányommal. Épen olyan idős volt, mint te most, Bertácskám; de beteges, gyöngy volt és azóta meg is halt.“

Egy perczre elhallgatott s a két gyermek is majdnem sirva fakadt, látva az öreg ur bus arcát; de ez csakhamar összeszedte magát és folytatá elbeszélését:

„No, nem akarok sirni, hiszen már rég elmúlt — tehát, mint mondom, az ajtóban álltunk és néztünk a kastély előtt levő nagy térre, hol éppen vásár folyt. Tömerdek ember tolakodott ide-oda a sátrak körül és mindenféle komédiások is megjelentek s mutogatták ügyességöket. Kis unokám kért, hogy vezessem őt is a vásárba, hadd lássa ő is; megtettem kedvéért s jó ideig sétáltunk, míg végre egy komédiásbódé ragadta meg Cilike figyelmét. Nagy vászonra óriási vad ember volt festve, melléje pedig egy állat melyet oroszlánnak lehetett volna gondolni.

„Nagypapa! nézzük meg az

oroszlán
like.

N
nincs
tünk
lán h
talált
az us
A
elkez
mely
kat t
vetet
tapso
talan
kuty
ból
fájha
még
mert
ját;
volt
gény

szólt

ha
ka!

azt
kuty
fogj

s é
lott
de
rés
szeg

oroszlánt! Nézzük meg!“ szolt Cilike.

Nevettem, mert tudtam, hogy nincs ott oroszlán; de azért bementünk a bódéba és csakugyan oroszlán helyett csak egy uszkárkutyát találtunk. Vártuk tehát, mit fog ez az uszkár csinálni.

A kutya gazdája előlépett s elkezdte mutatványait a kutyával, mely mindenféle mulatságos dolgokat tudott; Cilikém roppantul nevetett, tapsolt s a többi rézők is tapsoltak; a gazda azonban minduntalan vékony veszszővel verte a kutyát; láttam, hogy a veszsző drótból van fonva és az ütés nagyon fájhat a szegény állatnak; de azért még is csöndesen türte a verést, mert bizonyosan ismerte már gazdáját; ez részeges durva ember volt és igen kegyetlenül bánt a szegény kutyával.

Mikor kimentünk, Cilike így szolt:

„Oh, nagypapa! De szeretném, ha enyim volna ez a kedves kutyácska! Vedd meg!“

„Kedves leányom, nem lehet azt megvenni. Ez az ember csak a kutya által keresi kenyerét, nem fogja eladni.“

De Cilike nem nyugodott bele s én visszatértem és sok pénzt ajánlottam a komédiásnak a kutyáért; de semmi áron sem akarta adni; részeg volt s folyton csak verte a szegény állatot, úgy, hogy magam is

megsajnáltam; de hiába, mert gazdája nem akarta ideadni.

Hazatértünk tehát s másnap a vásárnak vége volt és a kutya-komédiás is távozott. Szegény kis unokám ezután napról napra betegebb lett és csak én magam ápolhattam, mert jó anyja már régen meghalt. Ápoltam is, de mind hiába; Cilike mindinkább gyöngült. Minden kívánságát igyekeztem teljesíteni, de ha kérdeztem, mivel szerezhetnék neki örömet, szomoruan rázta fejét s mindig csak azt mondta:

„Köszönöm, kedves jó nagyapa, semmi sem kell; csak azt a kutyácskát — tudod, azt a tudós kutyácskát szerettem volna —!“

Ezt persze semmikép sem tudtam megszerezni s így kedves kis unokám egyetlen kívánságát sem teljesíthetém. Egyik orvostól a másikhoz futottam, hogy segítsenek a betegen és egyszer egy távolabbi városban lakó híres orvost is fölkerestem, hogy Cilikéhez hívjam. Midőn kijöttem az orvos házából, nagy néptömeget látok az utcán, lármázva és kiabálva, közte több fegyveres rendőrt is. Kíváncsiságból közelebb léptem, — hát az én vásári kutya-komédiásom volt ott, részegen és minden erejéből verve szegény kutyáját, mely már teljesen összevérezve hevert a kövezeten. A rendőrök épen akkor léptek szintén közelebb és megragadták a részeg embert, aztán megköttették és mint rendzavarót börtönbe kísérték.

„Ezt a félig döglött kutyát pedig agyon kell ütni egészen és elásni egy gödörbe,“ parancsolá egyik rendőr.

„Ne bántsák,“ szóltam én közbe, megemlékezvén, hogy Cilikém menyire kívánta birni e kutyát és remélve, hogy talán még meg lehet

gyógyítani a szegény állatot. „Én magamhoz veszem ezt a kutyát, talán még meg lehet gyógyítani.“

„Hát tessék elvinni,“ szólt a rendőr és én azonnal föltettem a kocsira s állatorvoshoz vittem, ki azt mondta, hogy gondos ápolással

JERUZSÁLEM. (lásd 127. l.)

még teljesen helyreállhat a szegény elkinzott állat.

Hazaérve, elmondám Cilikének, hogy talán mégis megkapjuk a kedves kutyácskát s ő úgy örült, hogy halvány arcza szinte kipirult egy percze. Azután minden reggel el-

küldött, hogy nézzem meg, jobban van-e már Caesar, — ez volt a kutya neve, — és végre csakugyan magammal vihettem és odatettem Cilike ágyára. Hogy örült szegény kis unokám! Megölelte, maga mellé fektette a vánkosra és el nem vált

töle t
mert
egyetl
Ciliké
radtan
kisért

öreg
köny
csak

sirj

tőle többé, — ah! nem sokáig örült, mert néhány nappal utóbb meghalt egyetlen kis unokám, az én szép Cilikém meghalt és én magam maradtam a világon. Én meg Caesar kísértük ki a temetőbe, mi ketten

jártunk sirjához, ugy-e hű barátom?”

Az öreg ur megsimogatta a hű állatot, mely okos szemével komolyan nézett föl; a két gyermek pedig szintén annyira meg volt hatva az

A KIS KECSKEPÁSZTOR. (lásd 119. l.)

öreg ur szavaitól, hogy szótlánul, könyezve néztek reá. De az öreg ur csakhamar erőt vett magán.

„No, kedves kis barátaim, ne sirjunk, én nem akartalak titeket

elszomorítani; hanem hát nem lehet Caesar történetét elmondani anélkül, hogy Cilikémről is ne szóljak. Mikor megmagyaráztam Cilikének, hogy „Caesar“ egy római császár neve

volt, azt akarta, hogy az ő kedves kutyájának is legyen koronája és addig kért, míg csakugyan vettem egyet.“

„Egy igazi kis koronát?“ kérdé Berta csodálkozva. „Beh szeretném látni!“

„Mindjárt megmutatom.“ szolt az öreg ur s egy ócska szekrényt fölnyitva: aranyosra festett papir-koronát vett ki, mely most már kopott és fakó volt, de hajdan szép lehetett. Azután intett a kutyának, ez két lábra állt és büszkén hordozá fején a koronát a gyermekek nagy mulatóságára.

„Ez az egyetlen tárgy, melyet megmentettem és magammal hoztam“ szolt zokogva az öreg ur, gondosan eltéve ismét a koronát. „Aranyaim, gyémántjaim, — minden oda van, ez az egyetlen emlékem van. — No, de elég volt a szomorúságból, most mulassunk;“ és az öreg ur ismét végeztette Caesarral különféle tréfás mesterségeit, úgy hogy csakhamar mindnyájan megint jókedvűek valának.

Igy mult el a hosszú tél, Berti és Berta minden héten kétszer meglátogatták „a jó öreg bácsit,“ — most már így nevezték; az öreg ur pedig hetenként háromszor vitte tudós kutyáját a cirkusba, hol bámulatos ügyessége által csakhamar az egész közönség kedvenczévé vált. De jó kedvvel is végezte most Caesar az ő mesterségét, mert nem ütötték, nem kinozták, hanem ellenkezőleg öreg gazdája mindig megsimogatta

és jól tartotta az előadás után. Mióta Berti és Berta följártak az öreg urhoz, ez maga is sokkal jobb kedvű volt; nem élt többé oly elhagyatottan, volt kivel beszélnie, tréfálnia és egészen boldog volt, mikor a gyermekek engedélyt nyertek, hogy a délutánt nála tölthessék. Elmesélte nekik mindig, hogyan sikerült az ő közös kedvenczöknek, Caesarnak föllépése a cirkusban, aztán mesélt nekik a cirkusban lévő egyéb mulatságokról, tánczólovakról, majmokról és más dolgokról.

Egyszer a cirkus igazgatója két jegyet adott az öreg urnak, hogy magával hozhasson ismerősöket is másnap este az előadásra. Az öreg ur persze rögtön az ő két kis barátjára gondolt és mihelyt hozzájöttek, megmondá nekik, hogy végre láthatják Caesart egész nagyszerűségében, este, midőn sok száz ember előtt produkálja magát. Berti és Berta első perczben nagyot ugrottak örömben, de a leányka csakhamar kissé szomorú lett és szolt:

„Kedves jó bácsi, nem hiszem, hogy lehetne belőle valami — mi soha sem megyünk ki este mamánk nélkül, mama pedig nem megy soha semmiféle komédiába — így hát mi sem mehetünk.“

„Oh dehogy — dehogy — majd segítünk a bajon,“ szolt az öreg ur és rögtön fogta kalapját és ment a gyerekekkel ezeknek anyjához. Oly szépen, oly meleg szavakkal kérte Póli asszonyt, eresztené el a gyer-

mekeke
hogy
állani
ván, h
ugyis
ur ma

V
gel öt
talpon
hogy
ebédel
csorál
lassan
mégis
öreg
Caesa
lépdel
öreg
széke
rancs
nekik
radja
értök
szinf
késze
de el
és eg

PAI

ték a
golyó
és ez
visel

paizs
s má
t lje
rek

mekeket, majd ő gondjukat viseli, hogy a jó anya nem tudott ellenállani és végre beleegyezett, gondolván, hogy a szegény két gyermeknek ugyanis kevés öröme van s az öreg ur majd vigyáz rájuk.

Volt aztán öröm! Másnap reggel öt óraker Berti és Berta már talpon voltak és alig győzték várni, hogy beesteledjék; tíz óraker már ebédelni, három óraker pedig vacsorálni akartak volna, — olyan lassan haladt az idő! Végre, végre mégis este lett s a két testvér, az öreg ur által vezetve és a tudós Caesar által követve türelmetlenül lépdelt a cirkus felé, hol őket aztán öreg barátjuk igen jó, kényelmes székekre elhelyezte és egy-egy nancsot adott kezökbe. Meghagyta nekik, hogy szépen nyugodtan maradjanak helyeiken addig, míg ő értök fog jönni; neki Caesarral a színpalak közé kell menni, hogy készen álljon, ha rá kerül a sor; de előadás után majd értök jövend és együtt mennek haza.

(Folytatása következik.)

PAIZSOK A RÉGI IDŐKBEN.

(Képpel a 12). 1.)

Hajdanában, mikor még nem ismerték a löpört, nem volt sem puská, sem golyó, hanem csak kard, lándzsa és nyíl és ezek ellen a harczólok a balkézen viselt paizszal védték magukat.

Az ókori népek fából készítették paizsaikat és kemény bőrral vonták be, s még vaspántokkal is megerősítették; ez tőljesen elegendő volt az akkori fegyverek ellen és a paizs gyakran egészen

meg volt tűzdelve nyilakkal és gereblyékkal, melyeket a vitéz ellen irányozott az ellenség. Csináltak paizsot csupán bőrből is, és pedig a legkeményebb ökörbőrből, melyet kilencz rétegben raktak egymásra és vaslapokkal erősítettek egymáshoz.

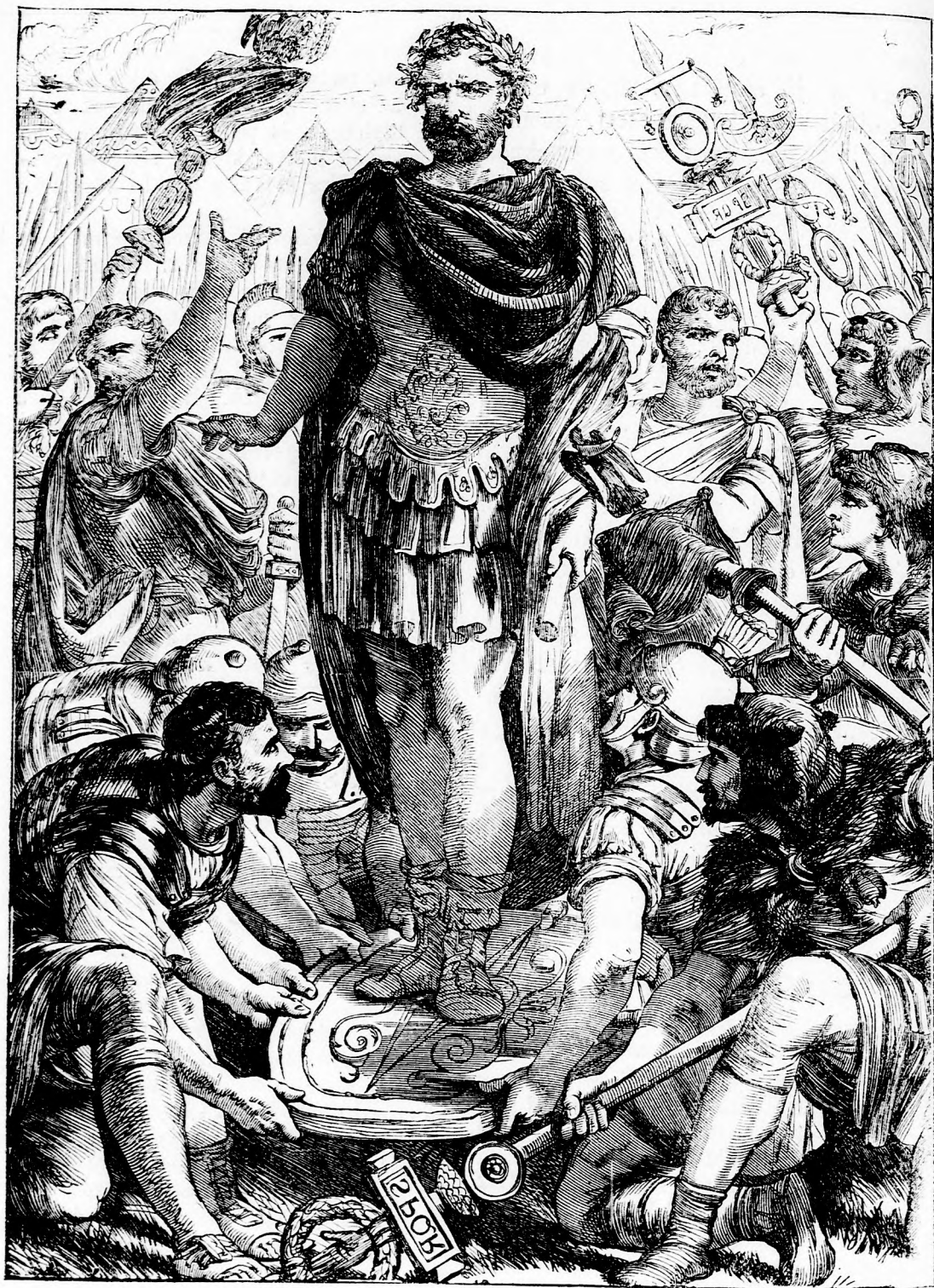
A középkorban, mikor roppant nagy kardok és három öl hosszú lándzsák jöttek divatba, már erősebb vértetetre volt szükség; ekkor már vasból készítettek pánczelt és paizsokat is; ezeket aztán mindenféle aranyozással és egyéb díszítésekkel is ellátták. Hanem midőn a lőpor feltalálása után a puska és ágyu használata megkezdődött, akkor semmiféle vaspánczél és paizs sem védhetett többé a golyó ellen és így pánczél és paizs nem használtatik többé.

Képünk olyan jelenetet mutat, midőn egy győztes római hadvezér habérral megkoszoruztatván, katonái által paizson fölemeltetik, ami akkor a szokásos kitüntetés volt. Árpád honalapító ősünket is paizsaikra emelék a vezérek, őt ismervén el fejedelmükül.

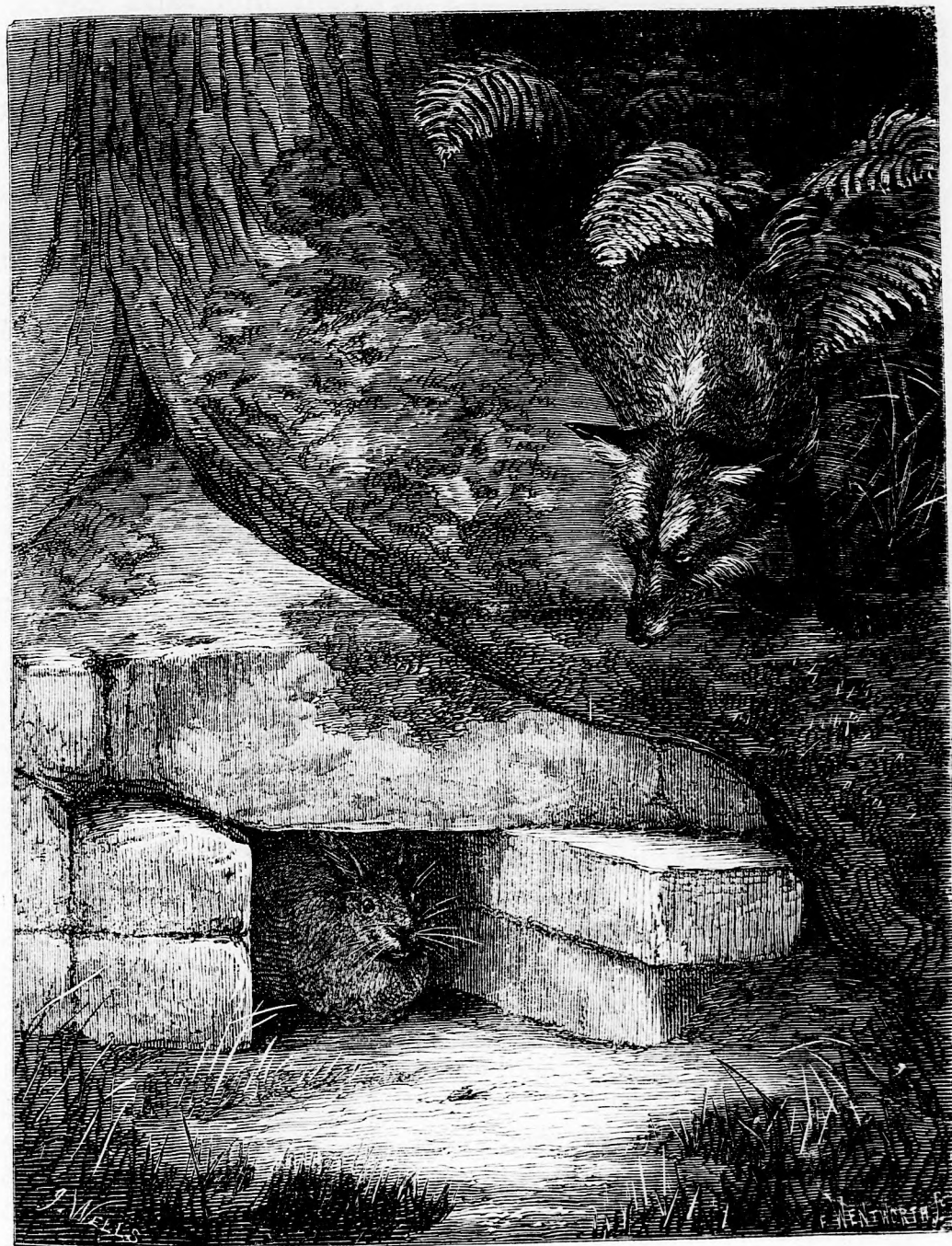
A KIS KECSKEPÁSZTOR.

(Képpel a 117. 1.)

Ez a kép a skót hegyekből mutat jelenetet. A kis skót leány az ő szőke hajával és piros orczáival ugyan csak erős kis teremtés, mégis sok baja van az ő kedves kecskéivel. Ott folydogál egy tiszta kis hegyi patak, abban kellene a kecskének fürdenie, mert ez nagyon egészséges ám embernek és állatnak egyaránt. Igen ám, de az ármanyos kecske nem akar a vízbe menni és erővel föll kell kapni és bevetni a patakba; kapálódzik, rugdalódzik, de a kis leány erősen fogja s egyszerre loccs! benne van a gida a vízben. Mikor már benne van, jól esik neki, pacskol és uszkál s kijöven, szárítgatja puha bundáját a napocsán és jól érzi magát utána.

PAIZSOK A RÉGI IDŐBEN. (lásd 119. l.)

NYUL ÉS RÓKA. (lásd 125. l.)

A JÓ SZÁNDÉK NEM VÉSZ KÁRBA.

ÉLT EGYSZER egy szegény ember, a kinek teli szive, de nagyon üres erszénye volt. Szeretett volna sok jót tenni, de keveset tehetett. Hanem azért nem volt olyan, mint sokan mások, kik semmit sem tesznek, mert sokat nem tehetnek. A mennyit tudott, annyit tett, csak hogy szomorkodott a fölött, hogy oly keveset tehet. De erről nem szólt másoknak, csak úgy magában gondolá.

Pedig van Valaki a magas égben, aki látja gondolatainkat is; és látta e szegény emberét is.

Egy napon, midőn elvégezte sulyos napi munkáját, meglátogatott egy szegény beteg özvegyet és látta, hogy nagy nyomorban és elhagyatottságban él, mert nem tudott dolgozni, és nem volt senkije. A szegény ember nem sokat beszélt, néhány vigasztaló szót mondott az özvegynek s aztán sulyos munkával szerzett napi bérének felét neki adta. Kevés volt, az igaz, de mégis elég, hogy a beteget az éhhaláltól megmentse. A szegény ember örült e fölött, de magában azon busult: „Miért nem adhattam többet?”

Másszor ismét nagy tüzvész pusztított a városban és adakozásokat gyűjtöttek az inségre jutottak segélyezése végett; a gyűjtők elmentek a mi szegény emberünkhöz is. Mit adhatott ő? Nagyon keveset. Voltak

a kik 1000 frtot adtak vagy még többet is; de a mi jó emberünknek egy forintja sem volt, ő három tizesnél többet nem adhatott, de ezt odaadta, bár utolsó péaze volt.

Kevéssel utóbb, éjjel a szomszéd városban ütött ki tűz. A szegény ember rögtön felugrott és odasietett, hogy segítsen, a mennyit tud. Épen egy nagy házhoz jutott, mely egészen lángban állott s mely előtt egy csapat ember habozva bámult; egy beteg nő volt a házban és senki sem mert bemenni, hogy megmentse. A jó ember nem sokáig habozott, hanem neki indult és bement az égő házba, fölkapta az ájultan fekvő nőt és szerencsésen kihozta; alig lépett ki a házból, a tető összeroskadt; ha egy perczel tovább benn marad, őt is eltemeti. Mikor a ház már összedőlt, akkor jutott valakinek eszébe, hogy még egy kis fiu volt benn s odaveszett. A jó ember hallotta és szomoruan sóhajta: „Mennyire sajnálom, hogy meg nem menthettem!”

Bár nagyon szegény volt, mindenét megosztotta azokkal, kik még szegényebbek voltak, mert nem bírtak dolgozni. De végre ő is megöregedett és nem bírt többé semmit dolgozni és bár nagyon keservesen esett neki, kénytelen volt egy szegényápoló intézetbe menni, és ott jó emberek adakozásaiból élni. Még itt is sok jót tett, mert segített azoknak, kik nálánál is öregebbek és betegbbek valának.

Egy s
a kertben
mészetet,
röpdese m
kezett saj
mekkora c
élt, de if
mértékben
annyi jót,
fölött elbu
„Mily ke
Aztán e
mig végre

„Testv
zá az Ál
ember kö
felhökön t
is tul, m
rosba jut
palota, m
szott lem
emelkedet
a minden
angyalhoz

„Mut
nak az ő
együtt.”

Aza
embert e
szólt:

„Ez
gond és
kös gyön
fogsz el
mert itt

Ezut
kertbe a
„Ez a te

Egy szép nyári délután kint ült a kertben és csodálta a szép természetet, az illatos virágokat, a röpdeső madarakat és vissza emlékezett saját élete pályájára. Gyermekkorától óta jámbor, erkölcsös életet élt, de ifjúkori reményei csak kis mértékben teljesültek, nem tehetett annyi jót, mint ohajtott volna. És e fölött elbusulta magát és fölsohajtott: „Mily keveset tettem életemben!” Aztán elgondolkozott, addig-addig míg végre csendeskén elaludt.

„Testvérem, kövess!” szólt hozzá az Álom angyala s a szegény ember követte, föl a tiszta légbe, a felhőkön túl, a napon és csillagokon is túl, míg végre egy ragyogó városba jutottak, hol minden ház egy palota, minden lakó egy király látszott lenni. Mindezek fölé pedig emelkedett egy fénytrón s ezen ült a mindenség Ura, ki így szólt az angyalhoz:

„Mutasd meg az én kedves fiának az ő palotáját a virágos kerttel együtt.”

Az angyal elvezette a szegény embert egy ragyogó palotához és szólt:

„Ez a te lakod, testvérem. Itt gond és bu nélkül fogsz élni örökös gyönyör közepette, és soha sem fogsz elfáradni, sem megvénülni, mert itt az örök életet éled.”

Ezután elvezette egy gyönyörű kertbe a palota közelében és szólt: „Ez a te kerted.”

A szegény ember még soha sem látott ilyen kertet, se még álmodni sem tudott ilyenről.

„Oh mily gyönyörű!” szólt. „És miúgy csodás szép zenét hallok?”

„Jer közelebb,” szólt az angyal és elvezette őt a virágokhoz, melyekből a legbájosabb zene hangjai áramlottak feléje.

„Nézz e virágokba,” szólt az angyal. A szegény ember belenézett és bámulva csapta össze kezét, mert minden virágkehelyben egy piczike angyal ült, aranyos kis hárfán játszva. Ezután így szólt a vezető angyal:

„Tudd meg, mit jelent ez. Sok jót tettél te életedben, de még sokkal többet kívántál volna tenni. Gyakran fölsohajtottál: „Oh! bar többet tehettem volna!” És ezt nem színteg az emberek előtt, hanem titkon, szived mélyében mondtad. És ezt az Ur meghallotta és valahányszor ily kívánság fakadt szivedben, e kertben egy ily virág fakadt és itt megtalálod minden jó kívánságodat, mert az örök Teremtő nem csak a jó tettet jutalmazza, hanem az igazi, tiszta jó szívet is.”

A szegény ember nagy örömben — fölébredt és megnyugodva várta azon percet, midőn a halál kiszólitá az élők sorából a tulvilági örök életre.

A TOROKOS KIS LEÁNY (lásd 126. 1.)

Nézzé
tenger két
felnőtt n
erős héja
belsejében
egész kinc
héjához va
bokor tele
lyeknek h
mig ennyi
buvár ráa
pant vagy
érdemli a
czet viz a
szélynek i
czápa meg

GYÖNGYKAGYLÓ ÉS KORÁL.

nem törődnek e veszedelemmel és bár évenként sok ember esik áldozatul, mégis ezer buvár kutat folyvást a tenger fenekén drágagyöngy és korál után.

Nézzétek, itt van egymás mellett a tenger két legdrágább kincse. A teljesen felnőtt nagy gyöngykagyló, melynek erős héjai nyitva vannak, mutatja a belsejében rejlő gyöngyszemeket, — egész kincsányát! És a kagyló egyik héjához van növe egy szép nagy korálbokor tele kisebb-nagyobb ágakkal, melyeknek hosszú, számos évek kellettek, míg ennyire kifejlődtek. Ha most egy buvár ráakad, egy pillanat alatt ropant vagyont nyer, ami valóban megérdemli a fáradságot, hogy egy fél perczet víz alatt töltsön. Persze azon veszélynék is kiteszi magát, hogy egy-egy czápa meglátja és elnyeli. De a buvárok

NYUL ÉS RÓKA

(Képpel a 121. l.)

No nyulacska jól vigyázz
Ki ne mozdulj onnan!
Róka koma les reád
Ottan a bokorban.

Hadd bőjtöljön a ravasz!
Csak, nyulacska, győzzed —
Hogy te türelemmel a
Hunczutot lefőzzed.

PÉTERKE,
A VITÉZ TROMBITÁS.

Itt áll a kis Péterke, a vitéz trombitás. Mindenki ráismer, aki csak egyszer is látta. Épen katonai állásba helyezkedett, — és az kétségtelen, hogy derék egy katona. Avagy találni-e egyhamar olyan gyönyörű csákót, olyan pompás tollazattal, meg olyan veszedelmes kardot, mint a milyen Péterkének van? Nem bizony, nincs ilyen csákója, sem

ilyen kardja semmiféle generálisnak a világon.

És hozzá Péterke nem csak generálisa, ő egyszersmind trombitása is a hadseregnek, mely ugyan még nincs, de lehetne, ha volna: ilyen trombitát, — papirosból — pedig szintén semmiféle hadsereg sem mutathat föl.

Csak egy kifogásom van Péterke ellen, az t. i., hogy ingecskéje veszedelmes módon szeret hátul kibujni és ott lobog mint egy fehér zászló, pedig olyan helyen nem szokás zászlót hordani.

Igyekezzél Péterkém, hogy ez a gonosz fehér lobogó ne lógjon ott ki, különben bizony bizony meg nem ijed az ellenség.

A REGGELI.

(Képpel a czimlapon.)

— Szép jó reggelt, czirnos cziczám!

„Szép jó reggelt, kis asszonykám!”

— Reggelidet im itt hozom —“

„Oh, köszönöm, jó kisasszony!”

— A tejeckét megeszed te?

„Meg én — ha nincs hús mellette.”

— A zsemlének örül begyed?

„Nagyon — hogyha nincsen egyéb.”

— Be kényes vagy, be negédes!

Be válogatsz, cziczám édes!

„Válogatós én nem vagyok

De a jónál csak jobb a jobb!”

— Hogy ha jobb a jónál a jobb

Akkor ugy is áll a dolog

Hogy a rosznál is van roszabb —

S ez — ha czicza semmit sem kap.

„Oh kis gazdám kis asszonykám

Csak ne haragudjál meg rám —

Oh, tejeckét reggelizni

Pompás, jobb is mint a — semmi!”

A TORKOS KIS LÁNY.

(Képpel a 124. l.)

Mimi így szól kis magában:

„Hm —

Nagymama nincs a szobában

Hm!”

A kis kulcsok hol is vannak

Hol?

S a fal mellé öreg széket

Tol.

Székre mászik s gyorsan ajtót

Nyit:

Itt a befőtt, megy, baraczk, som

Itt!

Eszik Mimi a mi bele

Fér

Már a fazék fenekére

Ér.

Mimi vigyázz! Még lesz ebből

Baj!

A nagymama megjő s aztán

Jaj!

Jaj, legalább törüld meg a

Szád!

De Mimike nem hall, nem is

Lát.

Mintha soha nem ett volna

Ő —

A sok befőtt csakugy bele

Dől.

Csitt... az ajtó nyilik... Mimi

Fél —

Gyorsan be — s a székről alá

Kél

De már késő, már megfogva

Vagy...

A jó öreg mama bújja

Nagy.

Azért hogy elfogyott annyi
Megy:
A nagymama nem büntette
Meg.

Mégis bünhődik a tilos
Tett.
Mert a Mimi gyomra oda
Lett.

Három éjjen három napon
Át,
Nyögött Mimi s alatta az
Ágy.

Bizony bizony ő nagy beteg
Volt.
Hála isten — csak hogy meg nem
Holt!

JERUZSÁLEM.

(Képpel a 116. l.)

 VILÁG egyik legérdekesebb és legnevezetesebb helye Jeruzsálem városa. Hajdanában fényes és nagy város volt, midőn még a zsidó királyok uralkodtak benne; most a törökök hatalmában van és keresztények úgy mint zsidók vegyest lakják; — hajdanában százezrenként gyültek össze a zsidók Jeruzsálemben a husvétünnep megőrtására a szent templomban; oly tömegekben voltak, hogy sátraik ellepték a szomszéd halmokat is; most már csak kevesen élnek ott, meghuzódva alázatosan, és sóhajtozva csókolják azon falakat, melyek a régi zsidó királyság fennmaradt emlékei.

Ha most az ember pénteknapon este Jeruzsálem utcáin jár, föltűnik, hogy a zsidók lehajtott fővel és összekulcsolt kezekkel mind egy irányba sietnek, egy szűk sikátorba, melynek egyik oldalán nagy kövekből összerakott fal látható, — a hajdani fényes templom maradványa. Ezt csókolják és szent helyként tisztelik még mai nap is, sok száz esztendővel a templom leromboltatása után. Ide zarándokolnak messze földről is, mert ily zarándoklás istenfélő cselekedetnek tartatik. Hajdan nem csekély áldozatba került odajutniok, mert a törökök, kik a várost hatalmukba kerítették, csak nagy összeg pénz lefizetése után engedték be a szegény zarándokokat, hogy őseik templomának romjainál busulhassanak!

KÉPTALÁNY.

(Földrajzi.)

BIBLIAI TÖRTÉNETEK MAGYARÁZAT NÉLKÜL.

Valljon, ki fejt meg közületek e rajzokat?

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡